

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14C/274/2004
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8104130743
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2015:8104130743.22

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Eduardom Valenčinom v právnej veci žalobcov v 1. rade: U. Š., X.. XX.X.XXXX, bytom Z., X. R.. H. XX, v 2. rade: Y. Š.Í., X.. XX.XX.XXXX, bytom Z., X. R.. H. XX, v 3. rade: G. Š., X.. XX.X.XXXX, bytom Z., X. R.. H. XX, v 4. rade: H. Š., X.. XX.X.XXXX, bytom Lipany, Námestie sv. Martina 51, žalobcovia v 2. a 3. rade zastúpení zákonnou zástupkyňou, žalobkyňou v 1. rade, všetci právne zastúpení JUDr. Vladimírom Zeleňákom, advokátom so sídlom Letná 45, Košice, proti žalovanému: POLYTRANS, s.r.o., Bardejovská 24, Prešov, IČO: 31 733 085, právne zastúpenému JUDr. Antonom Hajdukom, advokátom so sídlom Štúrova 101, Vranov nad Topľou, za účasti vedľajšieho účastníka: Sociálna poisťovňa Bratislava, IČO: 30 807 484, o poskytnutie náhrad z dôvodu pracovného úrazu s následkom smrti, takto

rozhodol:

žalovaný z o d p o v e d á za pracovný úraz s následkom smrti, ktorý utrpel nebohý Y. Š., X.. X.X.XXXX, dňa 15.11.2003 v rozsahu 30%,

o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobou podanou tunajšiemu súdu dňa 12.11.2004 navrhol žalobca uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 30.000,- Sk titulom nákladov na úpravu hrobu a zriadenie pomníka, sumu 16.975,- Sk ako náklady na ošatenie, ďalej titulom mesačnej náhrady pozostalých počnúc dňom 15.11.2003 do budúca pre žalobkyňu v 1. rade po 1.500,- Sk mesačne a pre žalobcov v 2. až 4. rade každému po 2.650,- Sk mesačne a taktiež titulom jednorazového odškodnenia pre každého zo žalobcov po 250.000,- Sk. V rámci žaloby žalobcovia poukázali aj na to, že manžel žalobkyne v 1. rade a otec žalobcov v 2. až 4. rade Y. Š.U., X.. X.X.XXXX utrpel dňa 15.11.2003 pracovný úraz v priestoroch prevádzky žalovaného (podľa kontextu sa má na mysli aj právny predchodca žalovaného) s následkom smrti, pričom keďže žalobcovia zastávajú názor, že pracovný úraz s následkom smrti je pracovným úrazom a zamestnávateľ, t.j. žalovaný sa nemôže vyviniť, navrhli, aby súd žalobe vyhovel.

Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť, keďže, podľa jeho názoru, v rámci konania vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 16C/218/2005 bolo vykonané podrobné dokazovanie aj s ohľadom určenia miery zavinenia zamestnávateľa, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že zamestnávateľ vôbec nezodpovedá za predmetný pracovný úraz. Poukázal na to, že žalovaný sa zbavil úplne svojej zodpovednosti za vzniknutý pracovný úraz a že o tejto otázke už bolo raz rozhodnuté a súd je aj v tomto konaní týmto prechádzajúcim rozhodnutím viazaný (§ 135 O.s.p.). Taktiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 3Co 44/2009), z ktorého vyplýva, že prvostupňový súd správne vyhodnotil dôkazy, teda výpovede svedkov, ako aj znalecké dokazovanie. Poukázal tiež na to, že zo znaleckého posudku A.. H. vyplýva vlastne iba riešenie možnosti čistenia stroja do budúca, avšak znalec nekonštatuje žiadnu jeho závalu, preto tento posudok nie je v rozpore so znaleckým posudkom A.. J.. Taktiež poukázal na

to, že z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalovaný preukázal príčinu úrazu, ktorá spočíva v porušení právnych bezpečnostných predpisov poškodeným.

V prejednávanej veci súd rozhodol medzitýmny rozsudkami zo dňa 14.10.2010, resp. 22.5.2012 tak, že žalovaný zodpovedá za pracovný úraz s následkom smrti, ktorý utrpel nebohý Vladimír Šefčík v rozsahu 50%. Uvedené rozsudky však boli na základe odvolania žalovaného zrušené z dôvodu procesnej chyby, keďže prvostupňový súd bez doplnenia, prípadne zopakovania dokazovania oboznámením dôkazov zo spisu 16C/218/2005 vyvodil „opačný právny záver“ vo veci, teda že žalovaný zodpovedá za pracovný úraz v rozsahu 50%. Zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zároveň vyplýva, že prvostupňový súd nevykonal dostatočné dokazovanie na preukázanie úrazového deja, vypočul síce účastníkov konania, ale vo zvyšku vychádzal z listinných dôkazov, ktoré boli použité v inom konaní a inak vyhodnotené. Pričom pokiaľ má súd prvého stupňa za to, že sa žalovaný nemôže celkom vyviniť, musí dôkazy, o ktoré oprie svoje skutkové zistenia vykonať sám. Odvolací súd zároveň poukázal na to, že prvostupňový súd musí vypočuť všetkých svedkov, na ktorých svedecké výpovede poukazuje a vysporiadať sa so závermi inšpektorátu bezpečnosti práce. Prvostupňový súd preto v týchto intenciách doplnil dokazovanie.

Súd v predmetnej veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, svedkov, ako aj oboznámením listinných dôkazov, pričom boli oboznámené: žaloba, protokol Inšpektorátu práce Prešov, žiadosť o poskytnutie náhrady zo dňa 30.1.2004, vyjadrenie vedľajšieho účastníka zo dňa 27.12.2004, vyjadrenie žalovaného zo dňa 10.1.2005, vyjadrenie žalobcov zo dňa 6.10.2005, zaslanie záznamu PÚ zo dňa 17.11.2003, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 9.6.2006, odvolanie žalovaného, vyjadrenie žalobcov k tomu odvolaniu, trestný spis OR PZ Prešov ČVS: ORP-1192/PP-2-2003, spis č. IPV-01-26-1/P-J-41-04, registratúrny plán pre poloautomatizovaný systém správy registratúry platný od 1.1.2009, pracovná zmluva X. Y. Š. zo dňa 1.3.2000, mzdové zaradenie zo dňa 4.1.2003, mzdový list za rok 2003, pracovná zmluva H. J. zo dňa 31.8.1999, jeho mzdové zaradenie zo dňa 4.1.2003 a mzdový list za rok 2003, povolenie práce nadčas (č.l. 427), zápisníky bezpečnosti práce a požiarnej ochrany pracovníkov dokončovacej linky, písomné upozornenia adresované nebohému J. Š. zo dňa 5.7.2000 a 13.6.2000, popis pracovného miesta (obsluha dokončovacej linky zo dňa 4.9.2007) držiteľa pracovného miesta H. Y., E. C., rozpis zmien pracovníkov dokončovacej linky (č.l. 530 - 573), vyjadrenie žalobcov zo dňa 12.11.2014, ako aj ostatný obsah spisu a obsah pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 16C 218/2005 a zistil nasledovné:

Žalobkyňa v 1. rade, U. Š., manželka nebohého v rámci výsluchu pred súdom vypovedala, že nebohý manžel, ktorý pracoval u žalovaného jej spomínal, že mali pravidelne nejaké školenia, pričom aj on nejakých ľudí zaškoľoval. Taktiež uviedla, že manžel vravel, že od nich žiadajú veľké výkony, teda že musia robiť rýchlo, že je pod tlakom a treba veľa robiť. Uviedla tiež, že na uvedenej linke najprv pracovali dvaja zamestnanci a neskôr už iba po jednom za zmenu. Taktiež uviedla, že manžel nemal žiadne vážnejšie zdravotné problémy, bol kludnej povahy, jeho život bola vlastne iba práca a rodina, pričom nemal nejaké výraznejšie koníčky, resp. iné záujmy. Poukázala na to, že manžel chýba jej a samozrejme aj deťom, ktoré boli v čase úrazu ešte malé.

Žalobca v 2. rade H. Š., najstarší syn nebohého, v rámci výsluchu pred súdom poukázal na to, že za seba aj za bratov môže povedať, že vzťahy s otcom mali dobré, vždy sa tešili, keď sa otec vrátil z práce. Poukázal na to, že spolu s oboma rodičmi chodili na výlety po okolí, resp. na prechádzky. Uviedol, že postupne sa musel zmieriť s tým, že v živote vznikajú situácie, keď vyjde najavo, že nemá otca, teda že nie sú plnohodnotná rodina, napr. čo sa týka nejakých problémov v škole, resp. s priateľmi. Poukázal na to, že navštevuje autoškolu, kde sa väčšina chlapcov vyjadruje, že im otcovia vysvetľujú určité veci, avšak on je o to ochudobnený. Uviedol tiež, že nebohý otec sa zaujímal o jeho prospech v škole a vždy mu vravel, že keď sa bude dobre učiť, bude mať väčšie možnosti uplatnenia sa v živote.

Konateľ žalovaného G. Š. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že v čase vzniku smrteľného pracovného úrazu bol ubytovaný v areáli závodu, preto sa hneď dostavil na dané miesto a už od prvého okamihu bolo zrejmé, že nebohý sa k stroju nemohol dostať inak, než tak, že preliezol, resp. podliezol zábrany, ktoré boli okolo celej linky, resp. tieto zábrany mohol aj odstrániť, čím vlastne porušil aj bezpečnostné predpisy, čím došlo k jeho zraneniu. Poukázal na to, že podľa jeho názoru je zodpovednosť žalovaného nulová, pretože k smrteľnému pracovnému úrazu došlo iba v dôsledku porušenia bezpečnostných predpisov a pokynov zo strany nebohého, pričom všetky školenia a predpisy,

ktoré absolvoval aj nebohý boli smerované aj k tomu, že nie je možné priblížiť sa, resp. obsluhovať stroj počas jeho prevádzky, pretože k stroju bolo možné priblížiť sa až po jeho odstavení.

Svedok H. J. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že pracoval na tej istej linke ako Y. Š., pričom v uvedený deň, keď sa stal smrteľný úraz mu odovzdával zmenu, pričom sa jednalo nepretržitú prevádzku, kde sa pracovalo v 12-hodinových zmenách. Svedok uviedol, že pokiaľ si čerpali dovolenky, resp. niekto neprišiel do práce, tak zaskakovali aj neprítomných kolegov. Uviedol, že zmena sa odovzdávala tak, že stroje boli v chode s tým, že chvíľu tam neišli dosky. Potvrdil, že problémy pri výrobe nastávali v tom, že na doskách sa otláčali bodky prachu, pričom keď boli sťažnosti z povrchovej úpravy, tak linku odstavili a valce sa vyčistili. V tejto súvislosti uviedol, že pri linke pracoval aj systém automatického ofukovania, ktorý však nedokázal dostatočne zabezpečiť odsun všetkého prachu, preto tam bola aj ručná ofukovacia trubka, resp. bolo valce potrebné čistiť jemným brúsnym papierom, pretože čiastočky prachu boli niekedy tak zapečené, že to inak neišlo. Uviedol, že vo všeobecnosti platilo, že sa nesmeli ísť k linke pokiaľ bola zapnutá, pričom o tom boli školení, resp. poučovaní, avšak nevedel si vysvetliť ako mohlo dôjsť k tomuto úrazu, keďže nebohého poznal a vedel aký je zodpovedný a precízny. Uviedol, že mohol aj pozeráť dosky zospodu za brúskou, bolo mu divné, čo tam vlastne mohol robiť, pričom ho tiež napadlo, či mu nemohlo prísť zle, keď niečo pozeral pod linkou a zohol sa. Taktiež uviedol, že niekedy bolo potrebné nastaviť podávacie valce tak, aby išla doska v smere rovno, pričom toto sa dalo robiť aj za chodu riadnym vidlicovým kľúčom, keďže tieto podávacie valce boli oplechované a kľúčom sa dalo nastaviť smerovanie dosky, teda doska sa dala „vyšteľovať“ tak, aby išla rovno, pričom väčšinou to robil údržbár, obsluha linky málokedy. Svedok poukázal na to, že na zamestnancov, teda aj na pracovníkov dokončovacej linky boli kladené nároky jednak z hľadiska kvality, ako aj kvantity. Uviedol, že on osobne na obed ani nechodil, pričom keď si potreboval odskočiť, tak ho zastúpil vozičkár, resp. majster a keď ho nemal kto zastúpiť, tak linku vypol. Uviedol, že valce je možné čistiť aj za chodu a že to takto mohol robiť niekto iný, ale on to takto nerobil, pretože sa bál. Potvrdil, že nevyklučuje, že to takto mohol robiť J.. C., ale ako poznal p. C., resp. J.. Š., tak by skôr povedal, že to môže robiť J.. C., nie p. Š., ktorý bol taký „pocivák“. Taktiež uviedol, že pred modernizáciou dokončovacej linky tam pracoval brúsič a dve ženy a po modernizácii, linku obsluhoval už iba jeden človek. Svedok uviedol, že prestoje sa evidovali a obsluha ich zapisovala na papier, pričom majster to prepisoval do počítača, ktorý to aj vyhodnocoval, teda čas keď linka bola odstavená musel sedieť s tým, čo zaznamenal počítač, teda každý prestoj musel byť odôvodnený. Zároveň uviedol, že po modernizácii linky sa odstránili určité problémy, ktoré dovtedy nastávali, avšak čo sa týka kvality, tak pokiaľ tam sedeli dve ženy a doska prechádzala presne okolo nich, tak mohli lepšie skontrolovať kvalitu ako on, keď sedel vo veľine (kabína pre obsluhu linky) a boli tam nastavené vlastne iba zrkadlá tak, aby bol kontrolovaný aj spodok dosky, aj vrch dosky, pričom môže uviesť, že z hľadiska kontroly kvality boli na nich kladené vyššie nároky, než ako to bolo v minulosti, než bola linka modernizovaná. Uviedol, že z fyzického hľadiska sa dá povedať, že po modernizácii bola práca ľahšia, ale na druhej strane z psychického hľadiska bola zasa väčšia náročnosť na túto prácu, pričom sa báli, kto príde z oddelenia povrchovej úpravy vyčítať im, že dosky nie sú v požadovanej kvalite.

Svedok H. Y., ktorý pracoval podobne ako nebohý ako obsluha dokončovacej linky uviedol, že je ťažké povedať čo mohol robiť nebohý pod linkou, ale pravdepodobne chcel očistiť valce. Vypovedal, že čo sa týka čistenia valcov, tak on ich niekedy čistil tak, že stroj vypínal, ale čistil ich aj tak, že stroj nevypínal, ale vypol prísun dosák, pretože také čistenie valcov bolo jednoduchšie a rýchlejšie a valce sa netočili nejak veľmi rýchlo, teda dalo sa to takto očistiť. Taktiež uviedol, že musela byť zdokladovaná každá minúta prestoja, muselo sa to odôvodniť a on to riešil niekedy aj určitou kompenzáciou, teda keď mal nejaký prestoj z iného dôvodu, tak napísal, že čistil valce, teda že to bol prestoj z tohto dôvodu, avšak valce čistil za chodu, preto nemusel zdôvodňovať vypnutie linky. V tejto súvislosti uviedol, že 12 hodinová zmena mala 720 minút a bolo plánované aký počet dosák mal byť vybrúsený, pričom pokiaľ to takto nebolo splnené, tak sa musela odôvodniť každá minúta prestojov. Svedok taktiež uviedol, že osobne sa snažil dá sa povedať „nahnať si výrobu“, aby mohol ísť na obed, pričom niekedy sa stalo, že ho zastúpil vozičkár, resp. majster a na nočnej zmene stravu nemali zabezpečenú, preto si nosili z domu a on napr. jedol priamo vo veľine počas prevádzky. Ku skutočnosti, či nadriadení mali vedomosť o tom, že sa valce čistili aj za chodu uviedol, že predpokladá, že vedúci výroby to nevedel, ale majster to podľa jeho názoru vedel, pričom keď tam bol prítomný, tak valce takto nečistil a linku vypol. V tejto súvislosti taktiež uviedol, že dosky sa orezávali, pričom po krajoch vznikali orezky, ktoré sa dali vyberať iba tak, že sa vytiahli rukou, pričom to tiež bolo v blízkosti valcov a nevie si predstaviť, že by po každých 10 doskách vypínal stroj a vyberal tieto orezky, teda aj tieto orezky sa vyberali za chodu linky. Svedok uviedol, že s ostatnými pracovníkmi nejak nebola konkrétne reč o tom, či čistia valce za chodu, resp. valce vypínajú,

ale čo sa týka p. Šefčíka, tak on bol veľmi pedantný, ale tiež nemal rád prestoje, preto je možné, že čistil valce za chodu a pravdepodobne aj takto došlo k úrazu. Svedok potvrdil, že na linke pracovali štyria, pričom nemali žiadneho náhradníka a pokiaľ robili iba svoje zmeny, tak sa to dalo v zvládnuť, ale pokiaľ už mali niekoho zastupovať, tak to bolo náročnejšie. Na otázky právneho zástupcu žalovaného svedok uviedol, že mu nikto nikdy nedal pokyn, aby išiel čistiť valce počas ich chodu. Vyjadril sa, že nevie o tom, aby bola určená nejaká minimálna vzdialenosť, na akú sa mohol priblížiť k linke a tiež uviedol, že si nepamätá, aby mali nejakú pracovnú náplň. Na otázku právneho zástupcu žalobcov uviedol, že v ich firme neexistovala žiadna celozávodná dovolenka a pokiaľ potreboval nejaký deň voľna, tak si musel nájsť za seba náhradu.

Svedok E. C. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že pracoval obdobne ako nebohý na dokončovacej linke, kde sa jednalo o nepretržitú prevádzku, pričom bol na nich vyvíjaný tlak, aby linka vždy išla, aby sa čo najviac vyrobilo. Ohľadom čistenia valcov svedok uviedol, že norma hovorí, že čistenie sa má vykonávať pri odstavenom stroji, ale v praxi sa to takto vždy nerobilo, pretože valce sa lepšie čistili za chodu, pričom tieto valce sa netočili nejak rýchlo, teda bolo ideálne nečistoty odstrániť tak, že sa priložil brúsny papier a valce sa tak očistili, resp. sa to mohlo robiť nejakých drevkom, špachtľou a pod.. Svedok potvrdil, že aj on niekedy valce čistil tak, že linku vypol, ale niekedy aj za chodu valcov. Uviedol, že z hľadiska školení mali zápisníky bezpečnosti práce, pričom školenia sa netýkali iba čistenia valcov, ale boli to všeobecné školenia, avšak po tom, čo sa stal tento úraz, tak sa už osobitne zvyrazňovalo to, že tam je treba dávať väčší pozor a vypínať to. Taktiež uviedol, že pri čistení valcov sa až do času tohto úrazu nikomu nič nestalo. Zároveň uviedol, že predpokladá, že majster ho asi nevidel, že čistí valce aj za chodu, pretože by ho bol na to upozornil, ale takéto veci sa pri tichosti tolerovali, pretože podstatné boli výkony a pracovalo sa nonstop nepretržite.

Svedok E. L., ktorý taktiež pracoval ako obsluha dokončovacej linky v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že pri obsluhu linky bolo potrebné čistiť valce, asi tak 2 až 3-krát za zmenu, pričom to podľa záviselo aj od toho, kto to ako poctivo bral, pretože keď to bral niekto poctivo, tak to čistil aj častejšie. Uviedol, že on valce čistil po vypnutí linky, pretože to inak to bolo nebezpečné.

Svedok H. K. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že nastúpil ako pracovník dokončovacej linky po nebohom J.. Š., preto ho majster jednoznačne upozorňoval, že pokiaľ pôjde čistiť valce, tak má linku vypnúť. Svedok potvrdil, že keď si potreboval odskočiť, resp. ísť na obed, tak ho väčšinou zastúpil vodičkar a niekedy aj majster.

Svedok L. L. v rámci výsluchu pred súdom uviedol, že pracoval ako zmenový majster na zmene, na ktorej pracoval nebohý J.. Š.. Uviedol, že v uvedený deň cestoval s nebohým ráno do práce, pričom tento mu neavizoval nič napr. o tom, aby bol nejak fyzicky alebo psychicky unavený a nevie si vysvetliť z akého dôvodu išiel nebohý pod linku. Taktiež vypovedal, že u nebohého neregistroval to, aby čistil valce za chodu a pokiaľ sa niektorí pracovníci dokončovacej linky vyjadrili tak, že čistil valce aj za chodu, tak takýmto spôsobom si uľahčovali prácu a čo sa týka čistenia valcov, tak to mohlo trvať tak 10 - 15 minút a keby bol pracovník čistil valce aj 3 - 4-krát za zmenu, tak by v tom nebol nijaký problém z hľadiska prestojov, pretože by to vždy poznamenal, že to boli prestoje z dôvodu čistenia valcov. Svedok zároveň uviedol, že všetci samozrejme pociťovali určitý tlak na pracovné výkony, ale nebolo to vždy rovnaké na každej zmene, pretože keď nebola nejaká poruchovosť, tak sa dá povedať, že to bola normálna pracovná pohoda, ale problémy nastávali vtedy, keď boli nejaké poruchy buď mechanické alebo elektrické a od tohto už potom záviselo množstvo vyrobených dosák a od tohto záviseli prémie. Svedok sa vyjadril aj k potrebám zamestnancov ohľadom stravovania, resp. hygienických prestávok, pričom uviedol, že pokiaľ nebolo čo brúsiť, tak nebol problém vypnúť linku, ale pokiaľ bolo dosť práce, tak keď si niekto potreboval odskočiť, tak ho mohol zastúpiť vodičkar, resp. keď išli pracovníci na obed, tak ich zastupoval on, teda tých 15 - 20 minút kým sa najedli, pretože aj z hľadiska kvality bolo lepšie, keď sa linka nevypínala, pretože keď sa nanovo spúšťala, tak tam boli určité vibrácie, kým sa valce dostali do dostatočných otáčok, teda aj z tohto hľadiska bolo vhodnejšie linku nevypínať, pričom sa vždy hľadal spôsob riešiť nejaké zastupovanie tak, aby sa linka nevypínala. Ohľadom školenia z bezpečnostných predpisov svedok uviedol, že pri nástupe do práce nových pracovníkov školiť bezpečnostný technik a následne boli školení v kancelárii, teda konkrétne ich školiť on, pričom ku každej linke existovali určité poučenia ako linka funguje, resp. aké sú povinnosti obsluhy linky. Pracovník si tieto postupy naštudoval a on mu dal potom nejaké otázky, resp. pracovník mal možnosť niečo sa aj opýtať. Následne boli každý polrok školenia s poučením týkajúcich sa obsluhy liniek, teda aj dokončovacej linky, pričom každý polrok

sa vlastne jednalo o to isté, pracovníci sa chodili školiť individuálne, teda bol nejaký časový rozvrh, každý si opäť naštudoval tie poučenie a keď neboli nejaké otázky, tak sa to zapísalo v zápisníku o bezpečnosti, ktorý podpísal on ako majster, ako aj konkrétny pracovník. Zároveň uviedol, že písomné testy neboli, on sa pýtal pracovníkov, či je všetko jasné a pokiaľ to takto bolo, tak sa to zapísalo do zápisníka. Zároveň uviedol, že nemá vedomosť o tom, aby pracovník dokončovacej linky musel mať 5-ročnú prax v oblasti drevárstva. Z hľadiska počtu zmien v mesiaci uviedol, že štandardne každý pracovník odpracoval 14 - 15 zmien a pokiaľ sa robili nejaké nadčasy, tak to mohlo byť maximálne nejakých ďalších 5 zmien, teda spolu asi 19 - 20 zmien. Tiež uviedol, že keď sa robili nadčasy, tak pracovník s tým musel súhlasiť, teda podpísať povolenie práce nadčas a ročne mohol pracovník odpracovať maximálne 150 hodín, pričom pokiaľ by pracovník prekročil túto normu, tak sa to riešilo napr. tým, že sa napísalo, že bola nejaká havária a evidovalo sa to takto.

Svedok H.C. Y. vypovedal, že v čase smrteľného úrazu pracoval ako vedúci výroby, pričom bol privolaný na miesto úrazu. Uviedol, že pracovníci obsluhujúci linku boli poučení o tom, že nesmú zasahovať do linky, pokiaľ je linka v automatickom chode a v prípade porúch, resp. akýchkoľvek nedostatkov bolo nevyhnutné linku vypnúť, teda zrušiť automatický chod a potom riešiť problém buď sám alebo prostredníctvom údržby, majstra a pod.. Čo sa týka konkrétneho prípadu uviedol, že je možné, že pred vstupom do valcov formátovacej píly sa mohla doska vzpriechť napr. v dôsledku toho, že tam vznikali odrezky, pričom pokiaľ nebohý podišiel pod linku, tak pravdepodobne chcel doske rukou pomôcť medzi dopravníkovými valčekmi tak, že ju posunie a je možné, že pri tejto činnosti došlo k tomu, že bol vtiahnutý do linky. Svedok tiež uviedol, že pracovníci boli pravidelne zaškoloňovaní, boli upozorňovaní na to, kde nemajú ísť, pričom pokiaľ tam pôjdu a niečo sa stane, tak už im nikto nebude môcť pomôcť. Pokiaľ on osobne videl niektorých zamestnancov na miestach, kde nemali čo robiť, tak boli postihovaní na prémie oni, resp. aj ich zmenoví majstri, pričom aj keď boli zamestnanci preškoloňovaní a upozorňovaní na to, čo môžu a čo nemôžu, prax prinášala aj také situácie, ktorým bolo ťažké zabrániť. Taktiež vypovedal, že vo firme fungoval bonusový odmeňovací systém, pričom pokiaľ mal niekto riadnu dochádzku, bez nejakých absencií, práceneschopnosti, tak sa mu to premietlo do odmien a tento bonus bol v minulosti 500,- Sk, naposledy asi 30 EUR, pričom firma sa pýšila nízkou maródnosťou a pokiaľ niekto maródoval, tak skutočne musel byť riadne chorý. Ohľadom nadčasov uviedol, že pracovníci mohli robiť ročne nadčasy do 150 hodín, pričom s tým musel súhlasiť dotknutý pracovník. Čo sa týka nadčasov, tak za nadčasy boli príplatky, ľudia si takto vedeli privyrobit' a možno povedať, že nadčasy aj chceli robiť. Svedok uviedol, že si osobne nespomína, aby on evidoval takú situáciu, žeby niekto čistil valce za chodu, pričom pokiaľ by niečo také zaregistroval, tak by pracovníka upozornil na to, že to takto nemá robiť a že je to zakázané. Svedok taktiež uviedol, že nemá vedomosť o tom, aby existovala nejaká pracovná náplň, resp. popis práce, ale existoval technologický predpis pre dokončovaciu linku, z ktorého vyplývali povinnosti pracovníka tejto linky, pričom tento bol vypracovaný technologom a vedúcim výroby. Ohľadom vyvíjania určitého tlaku na pracovníkov svedok uviedol, že ako vedúci výroby samozrejme zodpovedal za splnenie plánu, od čoho sa odvíjalo aj odmeňovanie, boli to dá sa povedať spojené nádoby a dá sa povedať, že to bol určitý prirodzený tlak, pretože pokiaľ sa plán splnil, tak boli aj odmeny. V tejto súvislosti svedok uviedol, že s odstupom času môže konštatovať, že tak spravodlivý a korektný systém ako bol nastavený v Kronospane doposiaľ neevidoval.

Svedok H. Š. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že v čase smrteľného pracovného úrazu pracoval u žalovaného ako bezpečnostný a požiarny technik. Na uvedenú udalosť si spomína a pokiaľ si pamätá, tak jedinou možnosťou tohto úrazu bolo porušenie bezpečnostných predpisov. Svedok potvrdil, že novoprijatých zamestnancov zaškoloňoval z hľadiska všeobecných bezpečnostných predpisov, resp. Zákonníka práce a ochrany pred požiarmi a konkrétne školenia, čo sa týka výkonu prác na jednotlivých linkách realizovali ich priami nadriadení, teda majstri, ktorí školili zamestnancov ohľadom technologických postupov, resp. bezpečnosti práce na jednotlivých linkách. Uviedol, že pokiaľ súčasťou spisu nie sú písomné testy, tak zamestnanci boli preškoloňovaní ústne a vždy na záver školenia prebehlo ústne preskúšanie z dôvodu preverenia skutočnosti, či zamestnanci porozumeli obsahu školenia.

Svedok R. J. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že pre spoločnosť Kronospan pracoval asi rok a pol ako údržbár, pričom nebol jej zamestnancom, ale bol živnostníkom. Uviedol, že raz za mesiac sa linka odstavovala a robila sa jej údržba, pričom pokiaľ pracovníci obsluhy robili pri linke nejaké činnosti, tak to bolo za chodu linky, znížila sa rýchlosť, pretože to bola nepretržitá prevádzka a robilo sa to tak, aby linka mohla fungovať tak aby vydržala do nasledujúcej odstávky.

Svedok H. R. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že s nebohým pracoval často na zmene ako vozičkár, rozprávali sa spolu, vypili kávu a nevie o tom, aby mal nebohý nejaké zdravotné problémy, resp. aby mal na pracovisku nejakého nepriateľa. Svedok potvrdil, že na linke dochádzalo k zanášaniam valcov, preto ich bolo potrebné čistiť buď ručným ofukovaním, ale keď sa nečistoty neodstránili bolo potrebné vyčistiť valce handričkou, resp. brúsnym papierom a čistenie prebiehalo pri vypnutom chode valcov, pričom takto ich čistil aj nebohý p. Šefčík a nevidel, aby aj niekto iný čistil valce tak, že by bol stroj zapnutý.

Svedok H. J. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že pracoval pre žalovaného ako elektroúdržbár. Potvrdil, že na linkách sa pracovalo nonstop, teda 365 dní v roku s tým, že jeden deň v mesiaci bola odstavka na jednu zmenu, teda plánovaných bolo 12 hodín, ale niekedy sa údržba aj predĺžila. Potvrdil, že na dokončovacej linke pracovali štyria pracovníci a keď niekto vypadol, tak sa striedali traja. Svedok zároveň uviedol, že keď sa niekedy niečo zastavilo, tak všetci zbystrili pozornosť, pretože bolo potrebné čo najskôr odstrániť poruchu tak, aby linky boli čo najskôr v chode. Uviedol tiež, že počas prestávok napr. na obed musel byť aj tak niekto pri linke, pričom pracovníka obsluhy dokončovacej linky zastúpil vozičkár, resp. majster. Svedok potvrdil, že podľa jeho názoru bolo možné valce čistiť aj za chodu, avšak práve s podstupením určitého rizika, že môže dôjsť k úrazu. Taktiež uviedol, že v časti linky, kde sa našiel nebohý sa dalo relatívne bezpečne podliezť pod linku, pretože táto bola asi vo výške 1,5 m, teda stačilo sa iba trochu zohnúť a urobiť dva kroky. Svedok potvrdil, že prebiehali školenia, pričom on bol školený ako elektroúdržbár, preto sa nevie vyjadriť k otázke školení pracovníkov dokončovacej linky, ale aj všeobecné školenia smerovali k tomu, že čo sa týka točiacich mechanizmov, tak je možné do nich zasahovať iba pri ich odstavení.

Svedok E. Z. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že v čase smrteľného pracovného úrazu pracoval ako majster údržby. Uviedol, že u žalovaného bežala nepretržitá prevádzka v 12-hodinových pracovných zmenách, pričom nároky na zamestnancov boli vysoké, teda každý si musel plniť svoje povinnosti a nebol čas na nejaké vysedávanie, pofajčevanie. Potvrdil, že odmeňovanie bolo závislé aj od plnenia plánov z hľadiska kvantity, aj kvality. Uviedol, že prestoje sa evidovali a následne sa vyhodnocovalo ako by bolo možné tieto prestoje odstrániť v tejto súvislosti sa robil aj plán údržby.

Svedok E. H. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že v čase, keď sa stal smrteľný pracovný úraz nebol na zmene, ale keď sa neskôr o tom rozprávali, tak jeho predpoklad je taký, že nebohý išiel čistiť ofukovaciu trubku, keďže tam zvykla kondenzovať voda a táto voda kvapkala, preto bolo potrebné trubku handrou utrieť, pričom to bolo pravdepodobne počas chodu linky keď to nebohý utieral a keďže išli aj dosky, tieto ho mohli posunúť, preto mu mohlo vziať ruku do valcov. Uviedol ale, že je to iba teória a jednoznačne sa k tomu vyjadriť nedá. Svedok potvrdil, že sa pracovalo 365 dní v roku na 12-hodinové zmeny nonstop, okrem jedného dňa v mesiaci, kedy bola odstavka. Zároveň uviedol, že keď sa pýtali nadriadených, či je taký veľký odbyt ich výrobkov, tak im bolo povedané, že majú pracovať a nestarať sa o odbyt. Taktiež uviedol, že boli tlaky na to, aby bolo čo najmenej prestojov a linka išla napr. aj počas obeda, kedy zastúpil pracovníka linky vozičkár.

Svedok A. E. J., ktorý vypracoval znalecký posudok pre účely civilného konania vo veci 16C/218/2005 uviedol, že v záveroch posudku sa vyjadril, že je možné stotožniť sa s predpokladaným úrazovým dejom tak, ako je uvedený v protokole IBP. Svedok uviedol, že zo všetkých bezpečnostných predpisov vyplýva zákaz akejkoľvek činnosti za chodu stroja, pričom čo sa týka čistenia valcov, tak uviedol, že je možné ich čistiť postupným otáčaním, pričom v takomto prípade nie je potrebné vypnúť celú linku, ale vystúpiť z priestoru, kde sú valce, valce pootočiť, opätovne ich vypnúť a čistiť ďalšiu časť a takto postupovať s čistením celého valca, pričom táto činnosť je zdĺhavejšia, ale bezpečná. Ohľadom možnosti čistenia valcov za chodu uviedol, že v takomto prípade je zvýšené riziko v tej súvislosti, že pokiaľ niekto čistí valce, sústredí sa na ich očistenie, avšak existujú aj ďalšie vonkajšie vplyvy, napr. môže zareagovať ofukovacia trubka, resp. je tu možnosť vtaiahnutia handry spolu s rukou. Svedok uviedol, že na základe jemu dostupných materiálov môže vysloviť záver, že jedinou príčinou vzniku pracovného úrazu bolo konanie nebohého zamestnanca. V tejto súvislosti taktiež uviedol, že pokiaľ existujú určité tlaky na výkonných pracovníkov, resp. tlaky na minimalizáciu prestojov, tak v takýchto prípadoch je možné, že zamestnávateľ takéto postupy zamestnancov toleruje, avšak v danom prípade z dostupných materiálov nič také nezistil, pričom aj v prípade, že sú tolerované určité postupy, ktoré nie sú úplne v súlade s predpismi, tak je samozrejmé, že v takýchto prípadoch si zamestnávateľ ani neprizná takúto skutočnosť.

Svedok A.. E. H. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že v tejto veci vypracoval znalecký posudok pre účely trestného konania. K otázke čistenia valcov uviedol, že tieto sa mali čistiť iba pri vypnutej linke, avšak v danom prípade dochádzalo k tomu, že zamestnanci, ktorí linku obsluhovali si prácu uľahčovali tak, že valce zrejme čistili aj za chodu a podľa jeho názoru aj z tohto dôvodu došlo k tomuto úrazu, teda že boli porušené bezpečnostné predpisy. Ohľadom možnosti nejakej inej príčiny svedok uviedol, že má dojem, že iná príčina vzniku úrazu nie je pravdepodobná. Znalec taktiež potvrdil svoje závery týkajúce sa potreby zabezpečenia automatického odstraňovania nečistôt, keďže dochádza k častému znečisťovaniu valcov formátovacej píly a taktiež poukázal na to, že nie je vhodné zaväzť priestor medzi veľnom a dokončovacou linkou z dôvodu, že pracovník, ktorý sa nachádza vo veľne nemá prehľad na celú linku.

Svedok A.. H. D. v rámci výsluchu pred súdom vypovedal, že ako pracovník inšpektorátu bezpečnosti práce (IBP) prejednával tento smrteľný pracovný úraz, pričom vzhľadom na odstup času môže konštatovať iba to, čo je v záveroch IBP, teda že na základe šetrenia bol zistený možný priebeh úrazového deja. Potvrdil, že nebohý bol preškoľovaný z hľadiska bezpečnosti práce a v rámci dostupných možností neboli zistené žiadne iné nedostatky, resp. že zo strany zamestnávateľa, resp. iných subjektov neboli zistené porušenia bezpečnostných predpisov. Na otázku súdu, či je možné stotožniť pojem: „je možný nasledovný mechanizmu úrazového deja“ s tým, že jedinou príčinou vzniku smrteľného pracovného úrazu bolo konanie nebohého, svedok uviedol, že so 100%-tnou istotou sa nedá povedať nič, pričom z dostupných zistení sa nepodarilo zistiť nejaká iná príčina vzniku tohto úrazu, pričom pokiaľ by nebohý nebol išiel za chodu linky do uvedeného priestoru, k úrazu by nebolo došlo a je ťažké konštatovať aké je jeho zavinenie.

Svedok A.. K. D. rovnako potvrdil, že úraz šetril ako pracovník IBP s tým, že vedúcim skupiny bol A.. D. a pokiaľ si pamätá, tak tento úraz bol zaradený pod č. 8, čo je používanie nebezpečných postupov, resp. porušenie bezpečnostných predpisov zo strany nebohého. Svedok taktiež potvrdil, že si nepamätá, aby boli zistené nejaké skutočnosti, ktoré by svedčali o inej príčine vzniku úrazu.

Žalobcovia v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 16C/218/2005 podali, okrem iného, návrh na určenie, že smrteľný pracovný úraz nebohého Y. Š. je smrteľným pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v celom rozsahu (100%). Súd v tejto veci rozsudkom zo dňa 28.10.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.7.2009 rozhodol tak, že návrh zamietol, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol, že sa stotožnil so závermi uvedenými v protokole inšpektorátu bezpečnosti práce a nestotožnil s argumentom žalobcov s poukazom na R 13/1972, teda že pokiaľ nikto iný nebol s nebohým na pracovisku, nie je možné zavinenie zamestnanca preukázať a je to výlučná zodpovednosť zamestnávateľa, pretože podľa názoru súdu by táto argumentácia bola na mieste tam, kde by zo žiadnych dôkazov nebolo možné usudzovať, že zamestnanec má na pracovnom úraze vinu a v tomto prípade naopak dôkazné prostriedky svedčia práve pre zavinenie Y. Š., hoci je pravdou, že úrazový dej nikto nevidel, ani nebol technicky vizuálne zaznamenaný, ale z lokalizácie postihnutého je možné predpokladať priebeh úrazového deja tak, ako ho uzavrel IBP. Súd teda konštatoval, že nie je zistené a dokázané, že by žalovaný v celom rozsahu (100%) zodpovedal za škodu titulom smrteľného pracovného úrazu. Súd v tomto konaní zároveň konštatoval, že nebohý utrpel pracovný úraz pri plnení pracovných povinností, čo je nesporné, ale inou záležitosťou je však, či zamestnávateľ zodpovedá alebo nezodpovedá za pracovný úraz, a ak zodpovedá, v akom rozsahu.

Z protokolu Inšpektorátu práce Prešov zo dňa 15.1.2004 okrem iného vyplýva, že v príčinnej súvislosti s predmetným pracovným úrazom boli zo strany postihnutého Vladimíra Šefčíka zistené nedostatky, a to porušenie § 14 ods. 1 písm. c) zákona č. 330/1996 Z.z. tým, že vykonával čistiace práce na stroji spôsobom, ktorý bol v rozpore s návodom na obsluhu, s ktorým bol riadne a preukázateľne oboznámený a zo strany zamestnávateľa ani iných subjektov neboli zistené porušenia bezpečnostných predpisov a taktiež neboli zistené iné nedostatky súvisiace s predmetnou udalosťou. Z tohto protokolu zároveň vyplýva, že na základe obhliadky miesta úrazu a výpovede svedkov je možný nasledovný mechanizmus úrazového deja:

Y. Š. počas prevádzky prvej formátovacej píly dokončovacej linky, ktorá pracovala v režime plnej automatiky podlezaním pod valce dopravníka mal úmysel očistiť podávacie valce formátovacej píly, na ktorých boli nanesené („napečené“) čiastočky prachu, ktoré spôsobovali mikrootlačky na povrchu finálneho výrobku. Pri tejto činnosti sa mu spolu s prichádzajúcou doskou dostala ruka medzi podávajúce valce, ktoré ho vtiahli smerom dovnútra stroja a následne usmrtili.

Podľa prevádzkovo-bezpečnostného predpisu č. 11 pre obsluhu dokončovacej linky zo dňa 21.12.1999, konkrétne z jeho bodu 14 vyplýva, že údržba, opravy a čistenie strojov môže byť prevádzaná len, keď sú všetky pohyblivé súčiastky v kľude a zaistené proti spusteniu do chodu.

Podľa prevádzkového predpisu č. 7/A pre používanie (prevádzku, údržbu) dopravníkových zariadení zo septembra 1999 vyplýva, že dopravníkové zariadenie musí byť udržiavané prevádzkyschopné a vykonávaná musí byť jeho stála riadna údržba. Všetky nakladacie a pracovné miesta a priechody musia byť udržiavané čisté a priechodné. Podľa bodu 2.9 všetky tieto práce musia byť vykonávané len vtedy, kedy je dopravníkové zariadenie v kľude a po zaistení spúšťacích mechanizmov.

Zo zápisníka bezpečnosti práce Y. Š. vyplýva, že naposledy bol školený a preskúšaný z predpisov bezpečnosti pri práci, konkrétne č. 7/A, 8, 9, 10, 10/A, 11, 11/A a zo STN 496105, 343108, 268805 dňa 5.9.2003, čo potvrdil podpisom. Školený bol svojim nadriadeným J. L., ktorý je podpísaný ako inštruktor a zároveň osoba, ktorá overila vedomosti.

Právny zástupca žalobcov v rámci svojho vyjadrenia poukázal na to, že v predmetnej veci sa jedná o objektívnu zodpovednosť zamestnávateľa za vzniknutý smrteľný pracovný úraz, pričom žalovaný sa nemôže vyvinúť zo svojej zodpovednosti z dôvodu, že zamestnanec utrpel pri výkone práce smrteľný pracovný úraz, pri ktorom nebol na pracovisku, okrem nebohého, nikto iný prítomný, preto nie je možné spoľahlivo zistiť, ako konkrétne k úrazu (úmrtiu) došlo, a preto ani nie je možné preukázať zavinenie zamestnanca a je tu daná zodpovednosť na strane zamestnávateľa. Ďalej poukázal na to, že dôkazné bremeno ohľadom prípadného zbavenia sa zodpovednosti úplne alebo čiastočne, je na samotnom zamestnávateľovi, teda žalovanom, ktorý sa môže úplne vyvinúť iba vtedy, ak jednoznačne preukáže, že jedinou príčinou úrazu bolo porušenie predpisov zo strany poškodeného (nebohého). V tejto súvislosti právny zástupca žalobcu poukázal na závery znaleckého posudku znalca A. E. H., ktorý okrem iného v znaleckom posudku konštatoval, že na pracovisku sa nenachádzali sítá, resp. iné zábrany, ktoré by znemožňovali vstup zamestnancovi na nebezpečné miesta. Znalec tiež poukázal na nedostatok, ktorý sa prejavuje, a to znečistenú ofukovaciu trúbku a znečistené prítlačné valce od zapečatín brúsnych pilín, čo zapríčiňuje zhoršenie kvality výrobkov a kvôli tomuto nedostatku boli pracovníci nútení vstupovať do otvorenej časti strojného zariadenia, nakoľko automatické odstraňovanie ani iné mechanické odstraňovanie pilín zamestnávateľ t.j. žalovaný nezabezpečil. Znalec taktiež nevytlúčil ani samovoľné prepnutie linky do automatickej prevádzky.

Na základe vyššie uvedeného súd právne uzatvára:

Podľa § 195 ods. 1 Zákonníka práce (zákon č. 311/2001 v znení účinnom k 15.11.2003) ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere.

Podľa § 195 ods. 2 Zákonníka práce pracovný úraz je poškodenie zdravia, ktoré bolo zamestnancovi spôsobené pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním nezávisle od jeho vôle krátkodobým, náhlym a násilným pôsobením vonkajších vplyvov.

Podľa § 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce sa zamestnávateľ zbaví zodpovednosti celkom ak preukáže, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali.

Podľa § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce sa zamestnávateľ zbaví zodpovednosti sčasti ak preukáže, že postihnutý zamestnanec porušil svojím zavinením právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený, a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody.

Podľa § 91 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ je povinný poskytnúť zamestnancovi, ktorého pracovná zmena je dlhšia ako šesť hodín, prestávku na odpočinok a jedenie v trvaní 30 minút. Mladistvému zamestnancovi, ktorého pracovná zmena je dlhšia ako štyri a 1/2 hodiny, je zamestnávateľ povinný poskytnúť prestávku na odpočinok a jedenie v trvaní 30 minút. Ak ide o práce, ktoré sa nemôžu prerušiť, musí sa zamestnancovi aj bez prerušenia prevádzky alebo práce zabezpečiť primeraný čas na odpočinok a jedenie.

Podľa § 91 ods. 2 Zákonníka práce, podrobnejšie podmienky poskytnutia prestávky na odpočinok a jedenie vrátane jej predĺženia zamestnávateľ dohodne so zástupcami zamestnancov.

Podľa § 91 ods. 3 Zákonníka práce, zamestnávateľ je povinný oznámiť zamestnancom prestávku na odpočinok a jedenie spôsobom ustanoveným v § 90.

Podľa § 91 ods. 4 Zákonníka práce, prestávky na odpočinok a jedenie sa neposkytujú na začiatku a konci zmeny.

Podľa § 91 ods. 5 Zákonníka práce, prestávky na odpočinok a jedenie sa nezapočítavajú do pracovného času.

Podľa § 91 ods. 6 Zákonníka práce, to neplatí v prípade prestávok poskytovaných z dôvodov zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov pri práci, ktoré sa započítavajú do pracovného času.

Podľa § 97 ods. 8 Zákonníka práce, do počtu hodín najviac prípustnej práce nadčas v roku sa nezahŕňa práca nadčas, za ktorú zamestnanec dostal náhradné voľno alebo ktorú vykonával pri

a) naliehavých opravárskych prácach,

b) mimoriadnych udalostiach a naliehavých prácach, kde hrozilo nebezpečenstvo ohrozujúce život, zdravie alebo veľké hospodárske škody.

Podľa § 97 ods. 9 Zákonníka práce, rozsah a podmienky práce nadčas určí zamestnávateľ po dohode so zástupcami zamestnancov.

Podľa § 14 ods. 1 písm. c) zákona č. 330/1996 Z.z., je zamestnanec povinný pri práci vykonávať práce, obsluhovať stroje a zariadenia a používať náradie, látky a ostatné prostriedky v súlade s

1. návodom na obsluhu, s ktorým bol riadne a preukázateľne oboznámený,

2. poznatkami, ktoré sú súčasťou vedomostí a zručností v rámci získanej odbornej spôsobilosti.

Podľa § 120 ods. 1, prvá veta O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Podľa § 152 ods. 2 O.s.p., rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednáwanej veci, ak je to však účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti, alebo len o jej základe

Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaný utrpel smrteľný pracovný úraz pri plnení pracovných povinností u svojho zamestnávateľa t.j. u žalovaného, u ktorého bol v čase úrazu v pracovnom pomere. Je teda nesporné, že sa v danom prípade jedná o pracovný úraz, čo uznal aj žalovaný, ale podľa jeho názoru sa úplne zbavil zodpovednosti z dôvodu, že jedinou príčinou vzniku škody pri tomto pracovnom úraze bolo porušenie právnych predpisov zo strany zamestnanca (nebohého). Súd poukazuje na to, že v danom prípade sa jedná o objektívnu zodpovednosť zamestnávateľa, ktorý sa môže celkom zbaviť zodpovednosti iba vtedy, ak jednoznačne a nepochybné preukáže, že jedinou príčinou vzniku škody bola iba tá skutočnosť, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne (bezpečnostné) predpisy. Dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa môže byť len nepochybné preukázanie zavineného protiprávneho konania zamestnanca, ktoré je v príčinnej súvislosti so vznikom škody, pričom dôkazné bremeno pri zbavení sa zodpovednosti je na strane zamestnávateľa, ktorý musí preukázať, že zamestnanec zavinené porušil právne predpisy, a že to bolo zároveň jedinou príčinou vzniku škody. Súd poukazuje na to, že pri plnom zbavení sa zodpovednosti musí zamestnávateľ dokázať zavinenie zamestnanca, ktoré sa nepredpokladá. Dôvodom zbavenia sa zodpovednosti môže teda byť len preukázané, zavinené protiprávne konanie zamestnanca, ktoré je v príčinnej súvislosti so vznikom škody, pričom dôkaz neviny zamestnávateľa je právne irelevantný, keďže dôkazné bremeno pri zbavení sa zodpovednosti je na strane zamestnávateľa, ktorý musí preukázať, že postihnutý zamestnanec porušil predpisy resp. pokyny na zaistenie bezpečnosti ochrany zdravia pri práci, pričom sa jedná o zavinené porušenie týchto predpisov zo strany zamestnanca, ktorý bol s týmito predpismi riadne a preukázateľne oboznámený, ich znalosť bola zo strany zamestnávateľa sústavne vyžadovaná a sústavne kontrolovaná, dodržiavanie týchto predpisov bolo zamestnávateľom sústavne vyžadované a kontrolované a uvedené skutočnosti boli jedinou príčinou škody. V danom prípade však, podľa názoru súdu, nebolo jednoznačne a nesporne preukázané, aby jedinou príčinou vzniku škody bolo zavinené porušenie bezpečnostných predpisov zo strany nebohého, aj keď právny zástupca žalovaného poukazoval na to, že v konaní tunajšieho súdu (sp. zn. 16C/218/2005) to malo byť jednoznačne preukázané. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že z odôvodnenia citovaného rozsudku síce vyplýva, že súd sa stotožnil so závermi inšpektorátu bezpečnosti práce a dôkazné prostriedky svedčia pre zavinenie poškodeného, avšak súd poukazuje na to, že bez ďalšieho nemožno konštatovať, že zavinenie poškodeného bolo jedinou príčinou vzniku škody, teda že zavinenie poškodeného (nebohého) je 100%-tné. Žalovaný počas celého konania iba

tvrdil, že porušenie bezpečnostných predpisov bolo jedinou príčinou vzniku škody, avšak túto skutočnosť nepreukázal žiadnym iným spôsobom, iba odkazoval na závery IBP resp. trestného konania, z ktorého iba vyplynulo, že skutok nie je trestným činom, nie je dôvod pre postúpenie veci a z tohto dôvodu bolo trestné konanie zastavené, pričom ani z výsluchu svedkov, sa nepodarilo zistiť, čo bolo skutočnou príčinou vzniku smrteľného pracovného úrazu, aj keď možno predpokladať aký bol pravdepodobný priebeh úrazového deja.

Súd taktiež poukazuje na to, že pokiaľ tunajší súd v konaní sp. zn. 16C/218/2005 vychádzal pri svojich záveroch zo skutočnosti, že sa stotožnil so závermi IBP, súd v tomto konaní poukazuje na to, že závery IBP, ktoré sú o tom, že „s najväčšou pravdepodobnosťou možno konštatovať“ nie sú pre súd v tomto konaní z hľadiska posúdenia zodpovednosti nebohého zamestnanca a žalovaného určujúce, pretože súd aj v tomto konaní vykonal dokazovanie a dospel k už vyššie uvedeným záverom.

Podľa názoru súdu musel existovať určitý dôvod, pre ktorý nebohý išiel k stroju a vykonával tam určitú činnosť, avšak vzhľadom na to, že poškodený zomrel a nebol tam prítomný žiadny iný svedok, túto skutočnosť sa nepodarilo objasniť, čo však nemôže byť v celom rozsahu na ujmu nebohého, resp. žalobcov. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že ak by napr. bola na pracovisku s poškodeným nejaká iná osoba, ktorá by svedeckou výpoveďou potvrdila, že ku vzniku pracovného úrazu došlo výlučne v dôsledku zavineného porušenia predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci zo strany poškodeného, tak v tomto prípade by bolo možné konštatovať, že jedinou príčinou vzniku škody bolo práve porušenie týchto predpisov a zamestnávateľ by sa mohol teoreticky úplne vyviníť. Takáto skutočnosť však zo strany žalovaného, na ktorom je dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti, preukázaná nebola, preto súd vychádzal z ustanovenia § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, teda že poškodený síce porušil bezpečnostné predpisy, avšak nebolo preukázané, aby toto porušenie bolo jedinou príčinou vzniku škody, preto sa žalovaný nemôže celkom zbaviť svojej zodpovednosti.

Súd taktiež poukazuje na to, že ani doplnením dokazovania nedospel k iným, než k vyššie uvedeným záverom. V súvislosti s výsluchmi svedkov súd poukazuje na to, že vypočutí svedkovia (priami výkonní pracovníci, majster nebohého) zdôrazňovali, že nebohý bol šikovný, obozretný, zodpovedný, opatrný, preto sa všetci vzhľadom na tieto okolnosti divili, ako je možné, že došlo k tomuto smrteľnému pracovnému úrazu a že žalovaný bol nájdený na danom mieste strojového zariadenia. Súd zároveň poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania skutočne nevyplýval jednoznačný záver ako došlo k uvedenému smrteľnému pracovnému úrazu, keďže z výsluchov svedkov, záverov inšpektorátu práce, resp. trestného konania vyplýva iba pravdepodobný záver (pojmy „možno predpokladať“, „s najväčšou pravdepodobnosťou“). Zo záverov inšpektorátu práce, ktoré si osvojil aj tunajší súd v konaní sp. zn. 16C/218/2005 vyplýva, že nebohý mal úmysel očistiť podávacie valce formátovacej píly. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že takéto čistenie sa realizovalo brúsnyim papierom, avšak z obhliadky miesta úrazu nevyplýva, aby sa tam našiel aj brúsny papier, naopak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sa tam našla tzv. pucvolna (handra) na čistenie ofukovacej trúbky a teda je možné predpokladať priebeh úrazového deja aj tak, že nebohý chcel touto pucvolnou očistiť ofukovacu trúbku (tak ako to konštatoval svedok H.), hoci sa to realizovalo aj ofúknutím stlačeným vzduchom. Svedok Y. sa vyjadril k možnému priebehu úrazového deja tak, že pravdepodobne došlo k vzpričeniu dvoch dosák a ich následnému zakliesneniu, pričom nebohý sa ich mohol snažiť vyprostiť kľúčom, ktorý sa tiež našiel v blízkosti linky. Z fotodokumentácie pripojeného spisu tiež napr. neboli preukázané tvrdenia konateľa žalovaného o tom, že okolo linky boli žlté zábrany, pretože linka bola skoro vo všetkých častiach voľne prístupná. Z týchto skutočností, podľa názoru súdu vyplýva, že skutočný priebeh úrazového deja nemusí byť totožný so závermi inšpektorátu práce, ktorý si na základe vykonaného dokazovania osvojil aj tunajší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/218/2005. Pokiaľ odvolací súd v rámci odôvodnenia zrušujúceho uznesenia v tejto veci konštatoval, že prvostupňový súd bez akéhokoľvek doplnenia a zopakovania dokazovania vyvodil opačný záver oproti konaniu sp. zn. 16C/218/2005, súd poznamenáva, že podľa jeho názoru nedošlo k vyvodu opačného právneho záveru, keďže petit žaloby v citovanej veci sa týkal výlučne určenia, že žalovaný zodpovedá za vzniknutý úraz v rozsahu 100%, pričom súd túto žalobu zamietol, avšak podľa názoru súdu nemožno zároveň konštatovať, že žalovaný nezodpovedá v inom, teda nižšom rozsahu za vzniknutý pracovný úraz. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd opätovne dospel k záveru, že žalovaný sa nezbavil svojej objektívnej zodpovednosti, keďže nepreukázal, že jedinou príčinou vzniku škody bola skutočnosť, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy.

Pokiaľ odvolací súd v rámci zrušujúceho uznesenia zo dňa 6.11.2012 sp. zn. 5CoPr/1/2012 opätovne konštatoval, že súd prvého stupňa sa znova dopustil tej istej procesnej chyby, keď bez doplnenia,

prípadne zopakovania dokazovania oboznámením dôkazov zo spisu 16C/218/2005 vyvodil opačný právny záver vo veci, že žalovaný zodpovedá za pracovný úraz s následkom smrti, ktorý utrpel nebohý Y. Š. v rozsahu 50%, súd si dovoľuje opätovne poukázať na to, že petit žaloby v konaní 16C/218/2005 znel na určenie 100%-tnej zodpovednosti zamestnávateľa, teda žalovaného, pričom súd túto žalobu právoplatne zamietol, teda vlastne určil, že žalovaný nezodpovedá v rozsahu 100%, pričom aj v rámci odôvodnenia rozhodnutia poukázal na to, že na tunajšom súde prebieha konanie vo veci sp. zn. 14C/274/2004, v ktorom súd musí prejudiciálne riešiť aj otázku základu nároku, teda skutočnosť, či zamestnávateľ zodpovedá, resp. nezodpovedá za pracovný úraz, a ak áno, v akom rozsahu. Preto podľa názoru súdu nemožno bez ďalšieho uzavrieť, že súd v tomto konaní vyvodil opačný právny záver ako súd v konaní sp. zn. 16C/218/2005, v ktorom súd vlastne uzavrel iba to, že žalovaný nezodpovedá za pracovný úraz v rozsahu 100%, teda ostáva ešte otvorená otázka v rozsahu zodpovednosti od 0 do 99%. Súd už v odôvodnení tohto rozhodnutia konštatoval, že dôkazné bremeno pri zbavení sa zodpovednosti je na strane zamestnávateľa, ktorý musí okrem iného preukázať, že ide o zavinené porušenie predpisov zo strany zamestnanca, s ktorými bol riadne a preukázateľne oboznámený a zamestnávateľ ich znalosť sústavne vyžadoval, sústavne kontroloval a dodržiavanie týchto predpisov sústavne vyžadoval a sústavne kontroloval. Ohľadom týchto skutočností súd uvádza, že súčasťou spisu je zápisník bezpečnosti práce nebohého (na ktorom je napr. napísané riziko hluku, prachu a nočná práca), v rámci ktorého sú uvedené zápisy týkajúce sa jednotlivých školení, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že neexistujú žiadne písomné záznamy týkajúce sa preskúšania zamestnancov, resp. overenia si skutočností, či zamestnanci porozumeli týmto poučeniam a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že takéto poučenia sa realizovali ústne s tým, že majster nebohého svedok L. L. v rámci svojho výsluchu uviedol, že školenia ohľadom obsluhy dokončovacej linky prebiehali tak, že pracovník poučenia prečítal a pokiaľ neboli z jeho strany nejaké otázky, zapísalo sa to v zápisníku bezpečnosti práce. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie R 32/64, z ktorého vyplýva, že „neide o riadne oboznámenie zamestnanca s predpismi o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci alebo s príkazmi, zákazmi alebo inými pokynmi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ak by sa podnik obmedzil iba na to, že pracovníkovi by dal prečítať príslušné bezpečnostné predpisy. Na tomto závere by nič nezmenil ani to, ak by pracovník svojím podpisom potvrdil, že s týmito predpismi bol oboznámený. Súd zároveň poukazuje na to, že žalovaný síce preukázal, že pracovníci t.j. aj nebohý boli oboznámení s poučeniami týkajúcimi sa obsluhy dokončovacej linky, avšak žiadnym jednoznačným spôsobom vlastne nepreukázal, že znalosť týchto predpisov sústavne vyžadoval a sústavne kontroloval, pričom podľa názoru súdu realizovanie splnenia tejto podmienky nemôže byť dané tým, že nebohý si jedenkrát za polrok prečítal poučenie týkajúce sa obsluhy dokončovacej linky a svojím podpisom to potvrdil v zápisníku bezpečnosti práce. Žalovaný taktiež nepreukázal akým spôsobom sústavne vyžadoval a kontroloval dodržiavanie týchto predpisov a ani o splnení týchto podmienok nemôžu svedčať zápisy v zápisníku bezpečnosti práce (viď napr. aj R 28/1980, z ktorého vyplýva, že „predpokladom na prípadné čiastočne resp. úplne zbavenie sa zodpovednosti zamestnávateľa je zabezpečenie znalosti bezpečnostných predpisov, vyžadovanie ich dodržiavania a sústavná kontrola, pretože nedostatok sústavnej kontroly a nevyžadovanie zachovávaní bezpečnostných predpisov má za následok, že úplné zbavenie zodpovednosti organizácii je vylúčené. V takýchto prípadoch sa organizácia môže zbaviť zodpovednosti len sčasti“. Tieto závery vyplývajú aj z R 34/1997 (NS ČR), z ktorého vyplýva, že „v konaní o náhradu škody z pracovného úrazu má žalovaný zamestnávateľ povinnosť tvrdiť a preukázať, že škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci bol s nimi riadne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovalo a kontrolovalo a že porušenie týchto predpisov bolo jedinou príčinou škody. Táto povinnosť nemôže prejsť v priebehu konania na žalobcu. Platí to aj vtedy, ak zamestnanec tvrdí, že toto porušenie nebolo jedinou príčinou škody, hoci by bolo preukázané, že zamestnanec tieto predpisy porušil“. V súvislosti so všeobecným školením bezpečnostným a požiarnym technikom súd taktiež poukazuje na R 11/1976, z ktorého vyplýva, že „porušenie predpisov alebo pokynov všeobecného charakteru nemôže mať za následok právne účinky uvedené v ustanovení § 196 ZP“. S ohľadom na vyššie uvedené má teda súd za to, že aj keď žalovaný preukázal oboznámenie nebohého s právnymi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, nepreukázal podmienku sústavného vyžadovania a kontrolovania znalosti a dodržiavania týchto predpisov a aj z tohto dôvodu sa nemôže úplne zbaviť zodpovednosti za vzniknutý smrteľný pracovný úraz.

V súvislosti s konkrétne vykonávanou prácou, ktorý vykonával nebohý, resp. ostatní zamestnanci dokončovacej linky možno jednoznačne a nepochybné konštatovať, že všetci svedkovia sa vyjadrili, že sa jednalo o nepretržitú prevádzku, kde sa pracovalo non-stop celý rok, bez akejkoľvek celozávodnej

dovolenky (okrem jedného dňa v mesiaci, keď sa vykonávala odstavka z dôvodu údržby), pričom z výsluchu jednotlivých svedkov zároveň vyplynulo, že linka išla dá sa povedať stále aj počas obeda, pričom pracovníci dokončovacej linky jednoznačne potvrdili, že aj počas obeda ich zastupovali vodičari, resp. majstri, teda nie je pravdivé tvrdenie svedka Y., že počas obeda sa linka na 30 minút vždy vypínala, pričom z výsluchu svedkov vyplynulo napr. aj to, že bolo lepšie pokiaľ linka stále hučala, aj keď napr. neišli dosky, pretože to budilo dojem, že je všetko v poriadku a že sa pracuje na plný výkon, resp. že keď sa linka vypla resp. prestala fungovať, každý zbystrel a ihneď sa to riešilo, aby neboli prestoje. V tomto ohľade sa samozrejme možno stotožniť s filozofiou zamestnávateľa v tom ohľade, že od pracovníkov vyžadoval maximálne využitie pracovného času, avšak nie až v takom extrémne, že by zamestnanci nemali riadne v súlade so zákonom zabezpečené žiadne prestávky na odpočinok, t.j. na stravu, resp. uspokojenie biologických potrieb a v tomto ohľade podľa názoru súdu možno jednoznačne konštatovať, že zamestnávateľ porušil ustanovenia Zákonníka práce týkajúce sa prestávok v práci (§ 91 Zákonníka práce). Taktiež z vykonaného dokazovania taktiež nepochybne vyplynulo, že na linke pracovali iba štyria zamestnanci bez nejakého náhradníka a v prípade pokiaľ niekto vypadol, tak sa zastupovali iba medzi sebou s tým, že robili nadčasy a z výsluchu svedka L. napr. vyplynulo, že pokiaľ zamestnanec prekročil zákonný limit nadčasov 150 hodín ročne, tak sa to riešilo tým spôsobom, že sa napísalo, že bola nejaká havária a evidovalo sa to takto. Aj táto skutočnosť svedčí o ďalšom porušení právnych predpisov zo strany zamestnávateľa. V tomto ohľade sa nemožno stotožniť so závermi IBP v súvislosti s tým, že zamestnávateľ neporušil žiadne právne ani iné predpisy v súvislosti so smrteľným pracovným úrazom, pretože v prípade dôkladného šetrenia týchto skutočností by mal dospieť k týmto záverom, teda, že dochádzalo k porušeniu resp. obchádzaniu zákonného obmedzenia v zmysle § 97 ods. 8 Zákonníka práce.

Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že niektorí pracovníci dokončovacej linky riešili problém zanášania valcov nečistotami tak, že tieto valce čistili aj za chodu stroja, keďže podľa ich názoru tieto valce neišli nejak rýchlo a navyše takéto čistenie bolo aj efektívne a z tohto dôvodu nemuseli evidovať prestoje, pretože ako sa vyjadril svedok Y., každá zmena mala 720 minút a každá minúta musela byť zdokladovaná, pričom on osobne to riešil napr. aj tak, že čistenie valcov vykonával za chodu, následne keď mal nejaký iný prestoj z iného dôvodu napísal, že čistil valce, čo by síce mohlo znamenať, že čistenie valcov ako prestoj bolo v pohode tolerované, avšak z výsluchu všetkých svedkov vyplynulo, že optimálne bolo, keď linka stále išla a vyrábalo sa čo najviac. Vyššie uvedené okolnosti podľa názoru súdu svedčia o tom, že na zamestnancov boli kladené vysoké pracovné nároky, čo by možno nebolo neprimerané vtedy pokiaľ by zamestnanci mali mesačne odpracovať iba štandardný počet zmien t.j. 14 - 15, avšak v prípade pokiaľ odpracovali aj 19 - 20 zmien mesačne, o čom svedčí aj evidencia dochádzky, tak v takomto prípade podľa názoru súdu je pri 12-hodinových zmenách možná určitá psychická a fyzická únava, ktorá môže mať vplyv na bezpečné plnenie si pracovných povinností, keďže je nepochybné, že človek je limitovaný určitými faktormi, napr. aj dostatočným oddychom.

Pokiaľ súd v konaní sp. zn. 16C/218/2005 poukazoval súd na R 13/1972, z ktorého vyplýva, že „ak zamestnanec utrpel pri výkone práce pre zamestnávateľa smrteľný pracovný úraz pri ktorom nebol nikto prítomný, potom nebolo možné spoľahlivo zistiť ako ku konkrétnemu úmrtiu došlo, potom nemožno dôjsť ani k nepochybnému záveru že sa zodpovednosť zamestnávateľa podarilo preukázať, že zomrelý svojím zavinením teda vedome porušil bezpečnostný predpis, zákaz alebo pokyn“ a zároveň konštatoval, že dôkazné prostriedky svedčia práve pre zavinenie nebohého Y. Š., tak súd sa aj v tomto konaní s týmto záverom v podstate stotožňuje, teda že v prejednávanej veci je dané zavinenie nebohého, avšak ako už bolo viacnásobne konštatované, žalovaný mylne prenáša dôkazné bremeno na žalobcov a okrem toho, že poukazoval na závery IBP a závery trestného konania, v podstate neprodukoval žiadne iné dôkazy na úplné vyvinenie sa, pričom ako už súd konštatoval v tomto konaní vykonal vlastné dokazovanie a závery IBP nie sú pre súd z hľadiska právneho posúdenia prejednávanej veci určujúce, pričom je pochopiteľné, že situácia žalovaného ako zamestnávateľa je z hľadiska unesenia dôkazného bremena sťažaná práve tým, že nikto nebol svedkom tohto smrteľného úrazu, pričom zamestnávateľ nemal zabezpečené pracovisko napr. tak, aby pri tejto linke pracoval aj nejaký iný zamestnanec, resp. bola tam umiestnená priemyselná kamera a teda za daných okolností je teda vlastne možné iba predpokladať priebeh úrazového deja (žalovaný žiadne iné dôkazy v tomto ohľade ani neprodukoval) a práve z tohto dôvodu nemožno opomenúť skutočnosť, že zo strany zamestnávateľa sa jedná o objektívnu zodpovednosť a za týchto okolností je preto podľa názoru súdu na mieste aplikácia judikátu R 13/1972 a otázkou ostáva iba určenie primeraného spoluzavinenia zo strany nebohého.

Keďže z vykonaného dokazovania a jeho viacnásobného doplnenia vyplýva pravdepodobnejší záver o porušení predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci samotného nebohého, súd po dôkladnom zhodnotení všetkých dôkazov dospel k záveru, že je na mieste určiť spoluvinu zo strany nebohého nad pôvodne určených 50%, teda že spoluzavinenie zo strany nebohého má byť väčšie ako určenie zodpovednosti žalovaného a za týchto okolností súd dospel k záveru, že primerané určenie spoluzavinenia zo strany žalovaného je vo výške 70%, teda že žalovaný zodpovedá za smrteľný pracovný úraz v rozsahu 30%. Pri určení tohto percentuálneho podielu vychádzal z toho, že žalovaný sa nepochybné za daných okolností nemôže úplne zbaviť svojej zodpovednosti s ohľadom na to, že v predmetnej veci sa jedná o pracovný úraz, ku ktorému nepochybné došlo pri plnení pracovných povinností. Avšak na druhej strane je taktiež zrejmé, že nebohý z nejakých nezistených príčin porušil predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci tým, že pravdepodobne manipuloval so strojom počas jeho chodu, čo bolo bezpečnostnými predpismi a pokynmi zakázané. Súd teda vychádzal z toho, že vzhľadom na okolnosti tohto prípadu by mala byť miera zodpovednosti zamestnávateľa (žalovaného) nižšia a miera spoluzavinenia poškodeného (nebohého) vyššia. Pri určení tejto miery zodpovednosti vychádzal zo skutočnosti, že vzhľadom na to, že neexistuje žiaden záznam z úrazového deja, resp. že tam nebol prítomný žiaden svedok, ktorý by mohol svedčiť o tomto priebehu, nie je ani žiadnym iným spôsobom možné skutočne zistiť, čo sa v daný deň udialo, keďže okrem už vyššie uvedených možností priebehu úrazového deja mohla zohrať úlohu napr. aj náhla nevoľnosť, pošmyknutie sa, a pod., teoreticky nemožno vylúčiť ani zavinenie inou osobou, preto súd dospel k záveru, že určením takejto miery zodpovednosti žalovaného a spoluzavinenia nebohého poškodeného dôjde k spravodlivému usporiadaniu pomerov účastníkov v súlade s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže sa jedná o objektívnu zodpovednosť žalovaného a zároveň nie je možné zistenie skutočností, ktoré by prispeli k úplne vyčerpávajúcemu objasneniu úrazového deja. Za týchto okolností preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozsudku, keďže vykonané dokazovanie je podľa názoru súdu dostatočné pre vyvodenie takéhoto záveru, pričom súd opätovne zdôrazňuje, že neexistencia priamych dôkazov v tejto veci neumožňuje vec uzavrieť tak, že jedinou príčinou vzniku škody bolo zavinené porušenie právnych predpisov zo strany nebohého z hľadiska miery určenia zodpovednosti za vzniknutý smrteľný pracovný úraz.

Žalovaný sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v rámci záverečného prednesu zároveň vyjadril, že svedeckými výpoveďami a listinami, ako aj odbornými vyjadreniami znalcov žalovaný dokázal zavinenie nebohého, toto tvrdenie však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pretože žiadnymi svedeckými výpoveďami, listinami, ani odbornými vyjadreniami sa úplne jednoznačne nepreukázalo zavinenie nebohého, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo iba to, čo mohlo byť pravdepodobnou, resp. najpravdepodobnejšou príčinou vzniku úrazu, pričom aj z výsluchu svedkov vyplynuli rôzne možnosti priebehu úrazového deja. Žalovaný taktiež poukázal na to, že žalobcovia nepreukázali v celom konaní iný dôvod vzniku úrazu ako je porušenie bezpečnostných predpisov. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že vzhľadom na objektívnu zodpovednosť žalovaného nebolo ani povinnosťou žalobcov preukazovať v konaní iný dôvod vzniku úrazu, keďže žalobcovia určité primerané spoluzavinenie nebohého ani nenamietali a práve žalovaný mal povinnosť preukázať, že výlučne porušenie bezpečnostných predpisov bolo jedinou príčinou vzniku smrteľného pracovného úrazu, pričom ako už súd konštatoval, žalovaný toto dôkazné bremeno v tomto konaní neunesol. Žalovaný zároveň uviedol, že žalobkyňa v 1. rade v celom konaní tvrdila, že konanie nebohého nebolo jedinou príčinou vzniku úrazu, avšak v tomto konaní pred súdom sa žiadna iná skutočnosť svedecky nepreukázala. Aj v tomto ohľade musí súd opätovne konštatovať, že pri objektívnej zodpovednosti, ktorá sa predpokladá nebolo povinnosťou žalobcov preukazovať skutočnosť, že nebohý si nespôsobil škodu sám vlastným zavinením, ale bolo povinnosťou žalovaného ako zamestnávateľa, pokiaľ sa chce zbaviť zodpovednosti celkom, preukázať, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy a ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Ak sa v konaní nepreukázal jasný dôkaz (ako to tvrdí samotný žalovaný), tak žalovaný sa nemôže úplne zbaviť svojej objektívnej zodpovednosti.

Keďže súd v danom prípade rozhodol medzitémnym rozsudkom o základe nároku, zároveň vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolanie môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.